

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Εἶδομεν εἰς τὸ προηγούμενον τί καλεῖται Ἱερὰ Παράδοσις κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τί κατὰ τὴν Παπικὴν διδασκαλίαν. Ἦδη θὰ ἴδωμεν διατὶ οἱ Διαμαρτυρούμενοι ἀπορρίπτουν ταύτην καὶ ἂν στηρίζονται ἐπὶ τῆς ἀληθείας τοῦτο πράττοντες. Ὁ περιφώνημος ἔκτοτε καταστάς Λούθηρος ὅστις ἦτο μοναχὸς καὶ καθηγῆς τοῦ ἐν Βιτεμβέργῃ τῆς Γερμανίας Πανεπιστημίου κατὰ τὸ 1519 ἀνεπέτασε τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας κατὰ τῆς Παπικῆς αὐθαιρεσίας διὰ τῶν περιφώνων 95 θέσεων αὐτοῦ δι' ὧν προσεπάθει ν' ἀποδείξῃ πλαγῶμενον τὸν Παπισμὸν. Ἀφορμὴν εἰς τοῦτο ἔδωκεν ἡ πώλησις Παπικῶν συγχωροχαρτίων μὲ διαφόρους τιμὰς ὑπὸ ἐνὸς Παπικοῦ μοναχοῦ Τετσέλου ὀνομαζομένου κατ' ἐντολὴν τοῦ Πάπα καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐν Ρώμῃ. Πρὸ τοῦ Λουθήρου εἶχον ἀναφανῆ καὶ ἄλλοι Προδρόμων ἐπνίγη εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸν διὰ πυρὸς θάνατον κλπ. φρικωδῶν βασάνων τῆς περιφώνου Ἱερᾶς ἐξετάσεως. Ὁ Λούθηρος ὁμως ἐπεκράτησε διότι τὸ ἔδαφος εἶχε προπαρασκευασθῆ καὶ διότι τὸν ἐβοήθησαν καὶ ἄλλοι μεταρρυθμισταὶ καὶ ἡγεμόνες ἐκ πολιτικῶν ἐλατηρίων ὀρμώμενοι ἂν καὶ διὰ τὰ ἐπιβληθῶν αἱ ἀρχαὶ του ἐχρησιάσθη νὰ χυθῶν ποταμοὶ αἱμάτων καὶ νὰ διεξαχθῶν μακροχρόνιοι καὶ σχεδὸν Πανευρωπαϊκοὶ ἀγῶνες. Παραλείπομεν τὰς λεπτομερείας διότι αὐτὰ οὔτε χρειάζονται οὔτε ἐποικοδομοῦν ψυχικῶς τὸ πολὺ ἀναγνωστικὸν κοινὸν καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος. Ἐπειδὴ ὁ Παπισμὸς ἐπενόησε νέας διδασκαλίας μὴ στηριζόμενας οὔτε ἐπὶ τῆς Γραφῆς οὔτε ἐπὶ τῆς ἀρχαίας, ὑγινοῦς, καὶ Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ὁ Λούθηρος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ν' τῆ μίθῃ τῆς ἐπικρατήσεως παραλόγως καὶ ἀντιγραφικῶς φερόμενοι ἀπέρριψαν ἀνεξετάτως καὶ τὰς ὄντως Ἱερὰς καὶ Ἀποστολικὰς Παραδόσεις καὶ διεκήρυξαν καὶ διακηρῦσσαν ὅτι ἀρκεῖ μόνον ἡ Ἁγία Γραφή διὰ τὰ γνωρίσει τις πλήρως τὴν χριστι. διδασκαλίαν. Δηλ. θέλοντες νὰ διορθώσουν ἐν καιρὸν ἐπεχείρησαν νὰ τὸ διορθώσουν δι' ἐτέρου ἔτι μείζονος καὶ ὀλεθριωτέρου κακοῦ ἐν τῷ ὑπερβολικῷ των πείσματι.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν Γραφήν, πρὸς τὴν λογικὴν καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν ἡ

ὁποῖαν ἐστάθη ἡ χεὶρ μας καὶ ἀνεκόπη ἡ ἐνέργεια τῆς κεντρομόλου, ἡ σφενδόνη κατέπεσε. Καὶ τοὺναντίον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ σφενδόνη ἤρχισε νὰ ἀναπτύσῃ ὄρμην μεγαλειτέραν καὶ νὰ ἀνακινήται μὲ ἀκατάσχετον δύναμιν, ὁ σπάγγος διέφυγεν ἀπὸ τὴν χεῖρά μας καὶ ὁ λίθος ἐξέφυγε μακράν.

(ἀκολουθεῖ)

τοιαύτη αὐθαίρετος πράξις τῶν Διαμαρτυρομένων; Ἐπειδὴ ἠλλοιώθη ἐν ἱστορικῶν γεγονόσιν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τοῦτο οὐδόλως ἐγένετο; Ἀρκεῖ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἀκριτος Κριτικὴ τῶν Διαμαρτυρομένων ἀχαλιλώτως φερομένη ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐκφέρουν γνώμην καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξουν καὶ σοβαροὶ νομιζόμενοι ἄνθρωποι ἐν Εὐρώπῃ δηλ. ὅτι οὐδὲ κἂν ἦλθεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἱστορικὸν γεγονὸς τῆς γεννήσεώς του ἐν Βηθλεὲμ ἔστω καὶ ὡς ἀνθρώπου ἦναι μῦθος! Ἰδοὺ ποῦ ὀδηγεῖ ἡ ἀχαλινωτος Κριτικὴ ὅταν αὕτη ἐξαριῆται ἀπὸ τὰς κρίσεις τοῦ τυχόντος. Ἐφ' ὅσον ἐπῆραν κατήφορον ἀρνούμενοι πρῶτον τοῦτο, κατόπιν ἐκεῖνο τὸ θαῦμα καὶ γεγονὸς τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστοῦ τέλος ἐφθασαν καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἀνοήτου παραλογισμοῦ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἤρξαντο ἀρνούμενοι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τέλος εἰσήλασεν καὶ εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰς Ἐπιστολάς καὶ περιέκοψαν Κεφάλαια καὶ βιβλία ὀλόκληρα τῆς Γραφῆς καὶ διεμόρφωσαν καὶ παρεμόρφωσαν ταύτην συμφωνῶν πρὸς τὰς ἀτομικὰς τὸν ἀντιλήψεις καὶ οὕτω κατέληξαν εἰς τὸν ἀνωτέρω παραλογισμόν. Βεβαίως οἱ μεγάλοι κλάδοι τῆς Διαμαρτυρήσεως ἐσεβάσθησαν τοῦλάχιστον τὴν Γραφήν ἀλλ' αἱ παραφυάδες αὐτῶν ἕως ἐκεῖ ἐξελλίσσονται... καὶ Κύριος οἶδε ποῦ θὰ φθάσουν ὅταν ὡς γνώμονα τῆς ἀληθείας θέτει ἕκαστος τὴν ἀκριτον Λογικὴν του καὶ ὄχι τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἀποφάσεις συσσωμῶν τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσσωμμένης Ἐκκλησίας ἐκπροσωποιοῦμένης ὑπὸ τῶν 7 θεοπνευστῶν Οἰκουμηνικῶν Συνόδων. Κατὰ ποῖαν λοιπὸν ἰλογικὴν δυνάμεθα νὰ ἀπορρίψωμεν ὅλα τὰ νομίσματα ὡς νόθα ἐπειδὴ μεταξὺ αὐτῶν εὐρέθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν παρ' ἐπιτηδεῶν κατ' ἀποιμῆσιν καὶ μερικὰ νόθα; Ἐπειδὴ π. χ. ὡς ἰσχυρίζονται οἱ Διαμαρτυρούμενοι οἱ Παπικοὶ εἰσήγαγον καὶ νόθους διδασκαλίας ὡς Ἱερὰς παραδόσεις τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀπορρίψωμεν ἡμεῖς καὶ τὰς γνησίας τοιαύτας; Ἡ λογικὴ δὲν μᾶς λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἐκκαθαρώμεν τὸ ἔδαφος καὶ τὰς μὲν γνησίας νὰ τηρήσωμεν τὰς δὲ νόθους νὰ ἀπορρίψωμεν; Διατὶ οἱ Διαμαρτηρόμενοι δὲν κάμνουν τοῦτο; Καὶ ποῖος θὰ εἶναι ὁ γνώμων τῆς ἐκκαθαρίσεως; Ἡ ἄλογος πολλαίς λογικῆς ἐνὸς ἐκάστου ἢ ἡ Γραφή καὶ ἡ ἐμπράγματος ἐφαρμογὴ τοῦ ἀγνοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸ τοῦ σχίσματος τοῦ Θου αἰῶνος; Ὡστε ἡ κοινὴ λογικὴ δὲν ἀποδεικνύει ἀλόγους τοὺς λέγοντας ὅτι στηρίζονται ἐπ' αὐτῆς; Ἄλλ' αὐτοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι στηρίζονται καὶ ἐπὶ τῆς Γραφῆς. Ἄς ἀφίσωμεν λοιπὸν τὴν ἰδίαν τὴν Γραφήν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Τί λέγει λοιπὸν ἡ Γραφή περὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως πρὸς κατασχύνην τῶν Διαμαρτηρομένων λεγόντων ὅτι κάμνουν πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως ὅτι διδάσκει ἡ Γραφή; Πολλαχοῦ βροντοφωνεῖ καὶ εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ εἰς τὰς Ἐπιστολάς ὅτι οὔτε εἶναι οὔτε θέλει νὰ εἶναι οὔτε δύναται νὰ εἶναι αὐτάρκης ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Ἐν πρώτοις

ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (ΚΑ' 25) ρητῶς γράφει ὅτι καὶ ἀπειρά ἄλλα εἶπε καὶ ἔκαμεν ὁ Χριστὸς ἕτινα οὔτε ἐγράφησαν οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ γραφοῦν. Δὲν εἶναι καὶ ταῦτα σωτηριώδη διδάγματα τοῦ Χριστοῦ; Δὲν ἐνυπάρχουν ταῦτα εἰς τὰ βιβλία τῶν μαθητῶν τῶν Ἀποστόλων δὲν ἀποτελοῦν ἄρα ταῦτα τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν; Ὡστε τὰ ἄγραφα εἰς τὰ Εὐαγγέλια λόγια τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχουν ἀξίαν εἶναι ἀξία περιφρονησεως καὶ ἀπορρίψεως; Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἐδίδαξαν καὶ ἔπραξαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ; Ὡστε τὰς μὴ γραφεῖσας διδασκαλίας τῶν δυνάμεθα νὰ τὰς περιφρονησωμεν; Ἐπίσης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Β. Θεσσαλ. 2.15) ρητῶς γράφει «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον εἴτε δι' ἐπισιολλῆς ἡμῶν».

Ὡστε τὰς Παραδόσεις ἃς ρητῶς συνιστᾷ ὁ Μέγας τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος οἱ νάνοι καὶ ἡθικῶς καὶ πνευματικῶς ἀπέναντι αὐτοῦ διαμαρτυρούμενοι τολμοῦν ν' ἀθετοῦν καὶ περιφρονοῦν ἀντιστρατευόμενοι πρὸς τὰς θεοπνεύστους παραγγελίας τοῦ Θεοῦ Σιεύους τῆς

ἐκλογῆς τοῦ Κυρίου Παύλου! Ἐπίσης ὁ ἴδιος γέφυρον πρὸς Τιμόθεον (Α'. Τιμοθ. 2.2) λέγει τὰ ἐξῆς «ἃ ἤκουσες παρ' ἐμοῦ ταῦτα παράθου διὰ πολλῶν μαρτύρων πιστοῖς ἀνθρώποις οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι». Ἐπίσης ὁ Ἰωάννης (Β' Καθολ. Ἐπιστ. Ἰωάν. 1.12) ρητῶς γράφει ὅτι δὲν γράφει περισσότερα διότι θὰ ἔλθῃ νὰ τὰ εἴπῃ ὅλα προσωπικῶς ἐντὸς ὀλίγου πρὸς δὲν ἔγραψεν ἐπίσκοπον... Ἀλλὰ τίς γνωρίζει τί τοῦ εἶπεν; δὲν θὰ εὐρωμεν τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Ἰωάννου εἰς τὰ βιβλία τοῦ ἐπισκόπου—μαθητοῦ του ἐκείνου καὶ εἰς τὴν ἐμπράγματον ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγνοῦ χριστιανισμοῦ τῶν πρώτων αἰώνων, ἦτοι ἐν τῇ Ἱερᾷ Παράδοσει ἦν οἱ Διαμαρτυρούμενοι ἀβασανίστως καὶ ἀσυστόλως ἀπορρίπτουν Παραλείπομεν καὶ ἄλλα χωρὶα τῆς Γραφῆς παρὸς μοια διότι ὑποθέτω ὅτι καὶ ταῦτα μόνον εἶναι ἀπεραρκετὰ ἵνα πείσουν καὶ τὸν πλέον δύσπιστον περὶ τῆς πλάνης τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἄλλ' ἡ ἱστορία τί λέγει ἐν προκειμένῳ; Περὶ τούτου εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμανδρίτου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΗΘΙΚΟΝ

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἀλλὰ σύ, δυστυχισμένον παιδί, τῷ λέγει ὁ ἄνθρωπος, εἶσαι μισοαποθαμένον ἀπὸ τὸ κρῖνον.

Παιδίον. Δι' ἐμὲ δὲν πειράζει. Ἐγὼ εἶμαι μέγας καὶ δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὰς κακουχίας, ἀλλ' αὐτὸ τὸ καῦμένο εἶνε μικροῦλι, καί, ἔταν κρυώνῃ ἢ πεινᾷ, κλαίει.

Ἀνθρῶπ. Καὶ διατί εἰσθε ἐδῶ, εἰς τὸν ἐρημον τόπον, μόνα σας καὶ χωρὶς τίποτε;

Παιδ. Διότι ἡ μήτηρ μας ἔχει ἀποθάνει, καὶ τὸν πατέρα μας συνέλαβον καὶ ἐπήραν οἱ χωροφύλακες· ἡμεῖς δὲ ἐμείναμεν μόνοι χωρὶς κανένα, χωρὶς καμμίαν προστασίαν, καὶ χωρὶς οἰκίαν.

Ἀνθρῶπ. Καὶ διατί συνέλαβον καὶ ἐπήραν οἱ χωροφύλακες τὸν πατέρα σας;

Παιδ. Δὲν εἰξέυρω. Ἴσως τὸν ἐπήραν διὰ στρατιωτην ἢ διὰ τὰ τὸν δάλλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν. Δὲν μοι ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ τὸν ἐρωτήσω, διατί τὸν ἐπεργαν οἱ χωροφύλακες.

Ἀνθρῶπ. Καὶ εἰς σας ποῖος δίδει ἔκτοτε νὰ τρώγετε καὶ πίνετε;

Παιδ. Ζητοῦμεν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅστις ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν καὶ καλωσύνην μᾶς δίδει.

Ἀνθρῶπ. Σὰς δίδουν οἱ ἀνθρώποι τὸ ἀρετόν, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ ζῆτε;

Παιδ. Ὅχι πάντοτε. Ἀλλὰ διὰ τὸν Χαρίλαον ἐξαρκεῖ αὐτὸ, τὸ ὅποιον μᾶς δίδουσι, καὶ σπανίως αὐτὸς ὑπερεῖται.

Ἀνθρῶπ. Ἀλλὰ σύ; Δὲν τρώγεις καθημερινῶς;

Παιδ. Ὅχι. Ἀλλὰ δι' ἐμὲ δὲν πειράζει, σας εἶπον εἶμαι μέγας, καὶ δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἀπὸ πείναν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο καρδίας ἀγαθῆς, καὶ συνεικνῆθη ἄφ' ἑσα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν μικρόν, εἰς τρόπον

ὥστε ἔλαβεν ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ μὴ ἀφήσῃ τὰ μικρὰ ταῦτα δυστυχῆ πλάσματα ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπροστάτευτα, ἀλλὰ μὲ κάθε τρόπον νὰ παραλάβῃ αὐτὰ μετ' ἑαυτοῦ, καὶ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὸν πλησιέστερον κατοικημένον τόπον. Ἐσκέπτετο δὲ τοιοῦτοτρόπως κατ' ἑαυτόν. «Ἴσως ἐκεῖ ποῦ πηγαινῶ νὰ εὕρω κανένα ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ με καρδίαν ἀγαθὴν, ὅστις εὐσπλαγγχιζόμενος αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ τὰ παραλάβῃ καὶ νὰ τὰ προστατεύσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐγὼ δ' ἔπειτα μὲ κάθε τρόπον θὰ φροντίσω καὶ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, καὶ περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πατρὸς των, ὅστις εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ τὰ χάσῃ».

Ἀνθρῶπ. Πῶς ὀνομάζεσαι, παιδί μου;

Παιδ. (Ἐγὼ ὀνομάζομαι Θεόδωρος, καὶ ὁ ἀδελφός μου Χαρίλαος.

Ἀνθρῶπ. Μολὸ καλά, Θεόδωρε, θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου; Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ σέ.

Παιδ. Καὶ ὁ Χαρίλαος;

Ἀνθρῶπ. Θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Χαρίλαος μαζί μας. Πῶς σοὶ ἐφάνη μικρὸς μου; Εἶνε δυνατόν νὰ θελήσω ἐγὼ νὰ σέ χωρίσω ἀπὸ τὸν ἀδελφόν, τὸ ὅποιον ἠλέησω ὅτι τὸσον τὸ ἀγαπᾷς; Ὅχι, ποτέ. Ἔπνῃα το λοιπόν, καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν ὅλοι ὅμοι.

Παιδ. Ἀλλ' ὁ Χαρίλαος, καλέ μου ἄνθρωπε, εἶναι κουρασμένος καὶ μικρὸς, καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ περιπατῇ καθὼς ἡμεῖς.

Ἀνθρῶπ. Ἀφοῦ ἔχει οὕτως, τότε ἄς τὸν τοποθετήσωμεν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ Πιστοῦ, ὅστις ἔχει καὶ σῶμα καὶ δύναμιν ταυτέην, ὥστε νὰ δύναται νὰ μεταφέρῃ θάρως μεγαλύτερον ἀπ' ὅτι ζυγίζει τὸ σῶμα τοῦ Χαρίλαου.

Παιδ. Πολὺ καλά. Κάμε ὅπως γνωρίζεις. Ἀρκεῖ ὁ Πιστός νὰ εἶναι φρόνιμος εἰς τὸν δρόμον καὶ ὁ Χαρίλαος νὰ μὴ πάθῃ τίποτε κακὸν ἀπ' αὐτόν.

Καὶ ὁ ὀδοιπόρος ἀνεσήκωσε διὰ τῶν χειρῶν μὲ τρόπον ἐλαφρόν τὸν κοιμώμενον μικρόν τὸν ἐτοποθέτησεν ἔπειτα πρηγιδὸν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ κυνός, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μὲν δεξιὰ χεὶρ καὶ ὁ ποὺς τοῦ παιδὸς νὰ